

Lucreziino srdce
Petra Karasová

Petra Karasová

LUCREZIINO SRDCE

1. KAPITOLA

Probudila jsem se s nepříjemným pocitem bolesti v zádech a podbřišku. Netušila jsem, co se mi to děje. Vyděšená jsem běžela za maminkou, do její ložnice.

„Mami? Mami!“

„Co se děje, Lucrezie?“

„Maminko...mě bolí záda...a tady...“ ukázala jsem mamince na místo, kde jsem cítila bolest.

Maminka Vanozza se mi podívala na košili zezadu.

„Lucrezie, to nic,“ chlácholila mne.

„Ale maminko, když mě to tolik bolí... co se to se mnou děje?“ domáhala jsem se odpovědi.

„Pojď... umyješ se a pak ti vše vysvětlím.“

A opravdu... vysvětlila mi, co mě teď bude čekat...

Z vedlejšího pokoje jsem zaslechla hlas mého bratra Cesareho:

„Lucrezie?“

„Cesare!“ vrhla jsem se mu kolem krku.

„Ale no tak, Lucrezie,“ usmívá se a letmo mi políbí vlasy.

„Jsi nějaká smutná...“.

„Víš, maminka říkala, že prý se brzy budu vdávat.“

„A to tě trápí?“ diví se.

„Trápí... jak se mám vdát za někoho, koho neznám. A navíc je až ze Španělska.“

„A kdo konkrétně?“

V Cesarově tváři se objevil jemný úsměv.

„Don Gaspar d´Aversa.“

„To je prý úžasný mladík, jen o čtyři roky starší než ty, Lucrezie. Vzdělaný a miluje umění.“

„To je mi jedno! Já si ho nevezmu!“ křičím a nejradši bych vyskočila z okna, jen abych sňatku s donem Gasparem unikla.

„Lucrezie, uklidni se...“

„Neuklidním!“ vyjeknu pobouřeně.

„A ty taky zmiz!“

„Jak chceš...“

Cesare pomalu odchází.

Sedám si na postel a trucuju...

„Lucrezie?“

Maminka právě vešla do mé komnaty.

„Nech mě!“

„Zlatíčko, mám pro tebe dobrou zprávu.“

„Jakou?“ vzbudí můj zájem.

„Půjdeš na několik týdnů k tetičce Adrianě.“

„K ní?“

„Ano, a také k tatínkovi.“

„K tatínkovi!“ usměju se.

„Ano, srdíčko, k tatínkovi. Ale slib mi, že se tam budeš chovat slušně a nebudeš zlobit tetičku Adrianu.“

„Nebudu, maminko...“ slíbím.

Jenže to netuším, KDO tam ještě kromě tatínka a tety na mě čeká.

2. KAPITOLA

„Vítej, sluníčko moje,“ usmál se na mne tatínek, kardinál Rodrigo Borgia.

„Tatínku!“

„Lucrezie, už ti maminka říkala o té svatbě?“

„Ano...“ posmutněla jsem.

Vtom se odněkud vynořila dívka, asi o rok či dva starší než já. Měla hnědé vlasy a pronikavé, modré oči.

„To je Giulia,“ představil mi ji otec.

„Já jsem Lucrezie,“ usmála jsem se na ni.

„Těší mne, Lucrezie,“ řekla odměřeným tónem a rychle odešla.

Nechápala jsem její nepříteli přátelské přijetí.

Tetička mi ukázala pokoj, ve kterém budu teď pár týdnů bydlet. Je útulný, s velkým oknem, které mi poskytuje výhled do zahrady. U okna je skříň na šaty a vedle ní postel s nebesy. V pokoji je i stůl se zrcadlem a malá skříňka na knihy. Teta odešla a já si začala přendávat své oblíbené šaty do skříňě. Když

už jsem byla s touto „prací“ téměř hotova, ozvalo se zaklepání na dveře.

„Dále!“

Do pokoje vchází Giulia a nese v ruce malinkou krabičku na šperky.

„To je od tvého otce, Lucrezie.“

„Děkuji ti, Giulio,“ přebírám od ní otcův dárek.

Uvnitř krabičky je řetízek s přívěskem rodu Borgiů.

„Máš to prý opatrovat jako oko v hlavě, Rodrigovi na tom hodně záleží,“ říká Giulia znuděně a odchází.

„Giulio, počkej!“ volám za ní, ale kdeže je jí konec.

Blíží se večer a tak se jdu projít zahradami otcova domu. Sedám si do besídky a vdechuji omamnou vůni popínavých růží. Vtom uslyším Giuliin hlas:

„Ale no tak, Rodrigo! Chceš, aby nás Lucrezie viděla?“

„Giulio, já tě chci jen políbit,“ odpovídá jí můj otec.

Ne! To mi nemůže udělat! Moje maminka si sice po rozvodu našla nového manžela, ale proč si tatínek musel vybrat zrovna Giulii? Rychle se zvedám z lavičky a spěchám do svého pokoje. Usedám na postel a pláču.

„Proč? Proč mi tohle tatínek dělá?“ vzlykala jsem.

Vtom jsem zaslechla kroky přede dveřmi.